

[Dorte Bennedsen]

Af ministerens tale fremgik også det helt aktuelle tal for, hvor mange spontanflygtninge vi har fået i år, og det tal er blevet klart større, end vi forestillede os ved årets begyndelse. Men vi må også gøre os klart, at vi for første gang i 45 år har krig i Europa. I debatten om verdens flygtningeproblemer siges det tit og ofte, at flygtningeproblemerne bør løses i nærområdet, i regionen. Den enkle kendsgerning, når det drejer sig om krigen i Jugoslavien, er jo, at Danmark er en del af det nærområde, den region, som skal være med til at løse problemet.

Der er ikke nogen som helst grund til at skjule, at det giver en række problemer i Danmark som i andre lande, men dem må vi stå sammen om at løse, hvis vi da ikke mener, at disse mennesker skal gå til i titusindvis i krig, i kulde og i hungersnød.

Jeg vil i den forbindelse også gerne pege på, at ministeren jo nu får en, synes jeg, ret enestående chance, i og med at Danmark overtager formandskabet i EF. Det formandskab bør bruges overordentlig aktivt til at få en rimelig fordeling imellem EF-landene til løsning af dette problem.

Blandt de mange andre oplysninger, ministeren har givet os om asylansøgere, er der én, vi aldrig hører om, nemlig hvor mange der opnår asyl, og hvor mange der bliver afvist. For nogle år tilbage var det 60-70 pct., der opnåede asyl, men det tal er sunket til under 50 pct. Og det er min fornemmelse, at det måske i det sidste års tid eller to er kommet længere ned. Hvordan er tallet f.eks. for 1991 og 1992? Vi ved, der er kommet mange fra Makedonien og Serbien, som ministeren også var inde på, som næppe havde et asylgrundlag. Hvor mange af disse er blevet afvist?

Hvis der skal føres en reel debat om flygtninge i Danmark, er det relevante tal ikke, hvor mange der søger asyl, men derimod hvor mange der rent faktisk opnår at få asyl i Danmark.

Til sidst vil jeg – og jeg ved ikke rigtig, for hvilken gang det er – gentage over for ministeren, at der i Danmark befinder sig grupper af flygtninge, som er kommet hertil for år tilbage, og hvor situationen i hjemlandet tydeligvis har ændret sig. Mange af disse mennesker vil gerne rejse hjem, men de har ikke en reel chance for det, hvis de ikke får en rimelig håndsrækning til det.

For flere år tilbage pålagde et flertal i Folketinget regeringen at komme med et forslag til en sådan repatrieringsordning. For chilenerne er tiden ved at rinde ud, fordi en række betingelser for tilbagevenden strammes næste sommer. Nu må vi have det forslag på bordet. Jeg ved godt, at ministeren formentlig vil svare mig, at det ikke er hans bord, men han er dog medlem af den regering, der blev pålagt opgaven, og derfor er det også hans ansvar.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg er enig med fru Dorte Bennedsen i, at ministeren har et meget, meget stort ansvar, men det synes jeg så sandelig også Socialdemokratiet har. Jeg synes også, der var manglende holdning hos Socialdemokratiets ordfører til dette problem. Fru Dorte Bennedsen talte på samme måde som ministeren om en hurtigere sagsbehandling. Godt nok, men hvad er det, der sker? Det har vi jo oplevet herinde. Sagsbehandlingen bliver afsluttet, men så kan der ske det, at pressionsgrupperne går i gang. Vi så det i forbindelse med de statsløse palæstinensere i Blågårds Kirke: De sætter sig til rette længe nok, og så er der et flertal herinde, som, selv om der er givet afslag på ansøgningerne, laver en særlov. Det må fru Dorte Bennedsen da kunne huske, for Socialdemokratiet var særdeles medvirkende til den lov. De udgjorde en stor del af flertallet. Jamen så nytter det jo ikke rigtig noget, at de får afslag.

Jeg vil også godt høre lidt om den kriminalitet, som jeg så gerne vil overføre til indvandrere, og hvor fru Dorte Bennedsen så hele tiden henviser til asylsøgerne. Det kunne være, vi fremover skulle til at have to forespørgsler, en, der handlede om flygtninge, og en, der handlede om indvandrere. Men forholder fru Dorte Bennedsen sig slet ikke til, at der er et meget, meget stort problem? Bl.a. i Københavns Kommune er der faktisk utrolig mange organisationer, som ellers ikke har været særlig villige til at oplyse om, hvor stort problemet i virkeligheden var, og som nu forsøger at råbe de mennesker op, som har været med til at udforme lovgivningen, de mennesker, der har et meget, meget stort ansvar for den. Forholder fru Dorte Bennedsen sig slet ikke til, hvad vi skal gøre nu? Vi har et utrolig stort problem. Jeg erkender, at det ikke er over hele landet, at